

Hà Xuyên

Nhật Ký Cho Anh

Duyên nợ gì nhau mà trời xui khiến cho em gặp anh để bây giờ mình em ôm đau buồn và sầu khổ. Bạn bè trong phòng thường bảo em rằng: "Mày rồi sẽ khổ hồng nhan thì đa truân đó Q. ơi". Lúc đó em chỉ cười và không tin vì em có anh luôn cận kề bên cạnh. Cứ tưởng anh sẽ mãi bên em vậy mà rồi mất anh. Em không trách, chẳng hờn và chưa bao giờ giận dù biết anh là kẻ thay lòng. Có chăng, em chỉ trách cho thân mình bèo dạt phận mình hoa trôi. Cứ ngỡ có nhau mà rồi lại mất nhau. Con đường xưa, nơi hẹn cũ, dòng sông quen thuộc cứ hiển hiện mãi trong dòng ký ức của em. Bây giờ công việc đã khiến em luôn phải đi qua con đường ấy.

Chiều nay không biết vì linh tính hay tự nhiên em dừng xe ở gốc cây – nơi ngày xưa mình vẫn thường hò hẹn. Bến sông hôm nào còn in đậm bóng hai đứa nay chỉ còn lại mình em in bóng. Kỷ niệm chợt ùa về từ sâu thẳm tâm cảm em giống như một cuốn phim quay chậm. Nhớ đêm cuối cùng, trước ngày anh đi chúng mình lại ngồi bên nhau cũng chính nơi này, anh vuốt tóc em với bao lời trù mến. "...Chúng mình sẽ là của nhau mãi mãi, em chờ anh nhé..." Thế rồi anh đi, vì

tương lai em không dám khóc vì sợ nước mắt của em sẽ làm anh chùn bước. Những ngày đầu xa nhau em nhớ anh đến cháy lòng, ra đứng vào ngời tường như không chịu nổi. Xung quanh tất cả đều in đậm bóng dáng anh, làm gì em cũng nghĩ về anh. Thế rồi những lá thư tràn đầy yêu thương từ nơi anh đã tạo thêm cho em nghị lực và can đảm để bước qua những ngày thương nhớ. Thời gian cứ dần trôi: một tháng, ba tháng, năm tháng, bảy tháng... những cánh thư cứ vơi dần theo nhịp bước của thời gian và rồi dừng hẳn. Khi những lời yêu thương đã cạn hết thì cũng là khi em biết rằng anh đã quên em để đến với người con gái khác giàu và đẹp hơn em. Em đau khổ và mòn mỏi, em tưởng mình không thể sống nổi, em bỏ ăn, không ngủ được, rồi ốm, ốm triền miên. Bạn bè cùng phòng xúm vào động viên an ủi. Em nguôi ngoai dần. Rồi em ra trường và đi làm. Những tháng năm cứ trôi dần, em bây giờ đã trở thành một người con gái lạnh lùng và tàn nhẫn. Tàn nhẫn với tất cả đàn ông. Lạ quá phải không anh?

- Q. ơ! Có thư này! - Tiếng gọi của P. chợt đưa em trở về với thực tế. Em hồ hững đón nhận lá thư mà không cần để mắt xem thư của ai.

- Về đi, muộn rồi.

- P. cứ về trước đi, Q. muốn ngồi một mình lát nữa Q. về.

- Nhanh đó nha, P. đợi.

P. quay gót bước đi, còn lại một mình em thờ thẩn bóc thư. Một tấm thiệp bỗng rơi ra. Tên của anh lồng với tên một người con gái nào đó nổi bật trên tấm thiệp mời. Bình thản đến lạ lùng em ra về và biết

rằng anh đã rời xa em mãi mãi. Ở nơi xa bây giờ chắc anh đang tận hưởng niềm hạnh phúc của mình.

Chúc anh trọn đời hạnh phúc.

Hà Xuyên

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003